

DĚTSKÁ VÍRA - DĚTINSKÁ VÍRA?

Kdybych o tom nebyla přesvědčená, že dítě může mít **plnohodnotný vztah k Bohu**, asi bych nesloužila už přes 25 let v této oblasti. Jsme to my dospělí, kdo zde dětem často komplikujeme situaci, vidíme je svými vlastními „brýlemi“ a nejsme proto vždy schopní vidět skutečnost tak, jak ji vidí Bůh.

Názory, které jsou mezi dospělými běžné:

1. Je to přece jenom dětská víra, nejdřív je musíme nechat vyrůst...

2. Hlavní je, že nevyrušují při bohoslužbách...

3. Důležitá je především práce s dorostem a mládeží...

4. Děti si hlavně musejí zvyknout na sborový život a na naše pořádky...

5. Moje osmileté dítě už má stejnou víru jako dospělý...

O čem jsem přesvědčená

- co jsem mohla po léta studovat a co Bůh ve mně nechal dál růst:

Ad 1) Bere Bůh víru předškolních dětí vážně? Nebo si říká: tahle mrňata nemohou mít o duchovních věcech ještě ani páru?

Jsem přesvědčena, že **Bůh bere každé dítě stejně vážně jako dospělého**. Vždyť je to přece on sám, kdo dítě stvořil právě takto, jak by tedy mohl svým dílem pohrdat? Je jen logické, že dítě nemůže věřit jinak než dětsky, že jeho víra a vztah k Bohu nemohou být jiné než dětské (ne *dětinské*). Je samozřejmé, že víra na tomto „dětském stupni“ nesmí ustrnout, že i ona **musí růst a dospívat** (u dvacetiletého člověka by dětská víra jistě nebyla na místě).

Dětství je součástí Božího řádu, proto je nesmíme podceňovat!

Ad 2) Služba dětem ve sboru je mnohem víc, než jejich hlídání! Máme zde **jedinečnou příležitost** předat dětem biblické poselství pro všední den příštího týdne přiměřeně jejich věkové úrovni a navíc **tvorit dobrý základ pro budoucnost**. Měli bychom k tomu využít každou minutu a pro tuto službu vybírat a odborně připravovat ty **nejschopnější pracovníky**. Jde přece o příští generaci našeho sboru a o společnost zítřka!

Dnešní děti jsou zítřejší rodiče, učitelé a politici!

Ad 3) Práce s dorostem a mládeží je samozřejmě také důležitá. **Nejhlubší základy** pro budoucí život člověka se však pokládají během **prvních šesti let**. Můžeme si jako Ježíšova církev dovolit toto nejdůležitější období nevyužít?

Děti se nejvíc naučí tím, co prožívají!

Ad 4) Opravdu nám stačí, když si naše děti osvojí *zvyky a tradice* naší rodiny a našeho sboru? Mají skutečný život s Bohem jenom *napodobovat*?

Nebo nám jde o to, aby s Bohem navázaly **skutečný, osobní vztah** a žily s ním každou minutu, každý den v týdnu – ne jen ten jeden o víkendu?

Víru nelze zdědit!

Ad 5) Proč by dítě mělo věřit jako dospělí? Vždyť ani nemůže, jako jim nemůže stačit ve fyzických výkonech. Bůh to od dětí ani nečeká, úplně mu **stačí takový vztah, jaký odpovídá jejich věku**. Jednorozční hříbata taky nezávodí na překážkové dráze!

Dítě věří jako dítě!

Naše nejdůležitější úkoly:

- Být našim dětem osobním vzorem ve víře i v jednání
- Podporovat jejich vztah k Bohu na úrovni jejich věku
- Živit jejich víru stravitelným pokrmem a nezatěžovat je stravou „dospělou“ (dětský žaludek nesnáší některá dospělácká jídla!)

Chtěl(a) by ses k tématu dozvědět něco víc?
Doporučuji korespondenční kurz „Dětská víra“?